

[Villumsen.]

handlede sociale Problemer en meget indgaaende Vurdering og Drøftelse. Udvalget er herunder enedes om en Række Ændringer, som jeg som Ordfører for hele Udvalget skal tillade mig at gøre Rede for.

I den i Lovforslaget foreslaaede Ændring af Forsorgslovens § 30, hvorefter det sociale Udvalg med Kommunalbestyrelsens Samtykke kan bestemme, at understøttede Personer, hvis Trang skyldes, at de har undladt at udfolde rimelige Bestræbelser for at skaffe sig Arbejde, skal udføre Arbejde for Understøttelsen, foreslaas Ordene „understøttede Personer“ ændret til: „en understøttet Person“. Meningen hermed er at understrege, at der skal foretages en individuel Bedømmelse af hver enkelt Person, saaledes at man udelukker Muligheden for generelle Afgørelser af disse Spørgsmaal. Efter sidste Punktum i samme Paragraf indføres en Bestemmelse om, at der vedrørende Arten af de paagældende Arbejder skal ske Indberetning til Arbejds- og Socialministeren. Saafremt Arbejdet ikke opfylder de i Lovens fastsatte Betingelser, kan den til Arbejdsvederlag omsatte Understøttelse ikke paa nogen Maade anmeldes til Refusion.

Vedrørende Lovens § 57 har der gentagne Gange fra de kommunale Myndigheder været fremsat Ænske om, at Udgifterne til Læge, Jordemoder, Begravelse og Medlemskontingenter inddroges under den mellemkommunale Refusion. Udvalget stiller nu Ændringsforslag om, at dette sker for de tre førstnævnte Trangsomraaders Vedkommende, medens man ikke har kunnet opnaa Enighed om, at det samme skulde være Tilfældet for Medlemskontingenternes Vedkommende. Som en Slags Modydelse over for Landkommunerne i Anledning af denne Udvidelse af Refusionsretten, er man enedes om at foreslaa det i Ændringen til § 60 som nyt Stk. 3 foreslaaede Tidsrum paa 4 Maaneder nedsat til 3 Maaneder, hvor Talen er om den tidligere Opholdskommunes Forpligtelser.

Ændringsforslagene Nr. 7 og 8 tilsigter at bringe Forsorgsloven i Overensstemmelse med den under 7. Maj 1937 vedtagne Lov om Børn uden for Ægteskab, hvad angaar Bidrag til Dækning af Udgifter ved Moderens Barselfærd og Underhold i Anledning af Fødselen.

Gennem Ændringsforslagene Nr. 9, 11 og 17 har man søgt at give de Bestemmelser, hvorefter de kommunale Myndigheder kan drages til Ansvar, saafremt de sidder Overøvrighedens Anvisninger overhørigt, en mere

almindelig Form, idet Udtrykkene Erstatnings- og Strafansvar erstattes med en Understregning af, at man i hvert Fald i første Omgang kan nøjes med at paatale det skete og først, saafremt dette viser sig frugtesløst, kan kræve Ansvar et gjort gældende.

I Ændringsforslag Nr. 10 gives der Arbejds- og Socialministeren Ret til at fastsætte de nærmere Bestemmelser vedrørende den udvidede Kontering, men Baggrunden er stadig den, at der gennem Konteringen skal skabes tilstrækkelig Sikkerhed for, at Hjælpen ligger inden for de i Lovens fastsatte Grænser.

Ændringsforslagene 12, 14 og 16 gaar ud paa, at den i §§ 306 og 307 foreslaaede to Trediedeles Majoritet inden for Kommunalbestyrelsen bortfalder, hvor Talen er om i særlige Tilfælde at tage Beslutning om, at Fattighjælps Virkning ikke skal indtræde. Baggrunden for Bestemmelsen har ikke været at gøre det vanskeligt for Kommunalbestyrelsen at dispensere, hvor det er paa krævet, men først og fremmest at skabe Sikkerhed for nogenlunde ensartede Afgørelser i alle Kommuner. Det sidste skulde være muligt at opnaa derigennem, at saadanne Vedtagelser skal godkendes af Amtmanden, saaledes som det ogsaa oprindeligt er foreslaaet.

Jeg røber sikkert ingen Hemmelighed ved at oplyse Tinget om, at det Spørgsmaal, som har givet Anledning til de mest langtrukne Overvejelser i Udvalget, er Forsorgslovens § 307, Stk. 2, Punkt 5. Fra mange forskellige Sider har der været udtrykt Ængstelse for, at Lovforslagets Affattelse vilde foraarsage, at mange vanskeligt stillede Mennesker uforskyldt vilde blive overført til den Gruppe Mennesker, der modtager Hjælp med Fattighjælps Virkning. Heldigvis er Udvalget enedes om, at dette ikke bør blive Resultatet af Forsorgslovens Revision, og Ændringsforslagene under Nr. 13 og 15 tilsigter at drage en mere bestemt Grænse herfor, end Tilfældet var i det foreliggende Lovforslag, idet der efter Ordene:

„naar i øvrigt en Person modtager Kommunehjælp til Stadighed“

indføres Ordene:

„saaledes at Hjælpen indgaar som en fast og ikke uvæsentlig Del af vedkommendes nødvendige Forbrug“.

Naar dertil kommer, at der til ovennævnte Paragrafs Stk. 6 tilføjes en Bestemmelse om, at foruden langvarig Sygdom og større Forsørgerbyrder ogsaa dokumenteret væsentlig svækket Arbejdsevne er en af de Trangsaaarsager, som giver Fritagelse for